

1. A ŽILI ŠŤASTNĚ AŽ DO SMRTI

Pondělí, 27. ledna

58,5 kg (tuková vrstva ustálena), počet partnerů: 1 (hurá!), počet souloží: 3 (hurá!), 2100 kcal, z čehož 600 připadá na soulož, takže celkový příjem: 1500 kcal (příkladně).

7.15 Hurá! Roky divočiny jsou v tahu. Už čtyři týdny a pět dní se snažím udržovat fungující vztah s dospělým mužem, což dokazuje, že nejsem žádný vydeděnc lásky, jak jsem se dřív obávala. Cítím se báječně, jako jedenadvacetiletá Jemima Goldsmithová, nebo podobně rozzářená novomanželka, která ve svatebních šatech slavnostně otevírá onkologickou kliniku, zatímco si ji všichni představují v posteli s jejím novomanželem, bývalým kapitánem pákistánského kriketového týmu a penzistou Imranem Khanem. Aáá. Mark Darcy se právě pohnul. Možná se vzbudí a bude si se mnou povídat o mých názorech.

7.30 Mark Darcy pořád spí. Už to mám – vstanu a připravím mu fantastickou teplou snídani: párky, míchaná vejce s houbami nebo benediktýnská či florentinská vejce.

7.31 Přijde na to, co benediktýnská či florentinská vejce vlastně jsou.

7.32 Až na to, že žádné houby ani párky nemám.

7.33 Ani vajíčka.

7.34 A když o tom tak přemýšlím, nemám ani mléko.

7.35 Pořád spí. Mmm. Je krásný. Strašně ráda se na něj dívám, když spí. Má tak sexy široká ramena a chlupatý hrudník. Ne že by mi šlo jen o sex nebo tak. Zajímá mě, co má v hlavě. Mmmm.

7.37 Pořád spí. Je mi jasné, že musím být jako myška, ale možná bych ho mohla jemně probudit pomocí telepatie.

7.40 Možná mu... PFFFF!

7.50 Mark Darcy se posadil jako střela a zařval: „Bridget, necháš sakra toho civění, když spím? Najdi si nějakou jinou zábavu.“

8.45 Zastavila jsem se v bistru Coins na cappuccino, čokoládový croissant a cigaretu. To je ale úleva, když si může člověk zakouřit na veřejnosti a nemusí se přitom kontrolovat. Muž v bytě ženě ve skutečnosti velice komplikuje život, protože žena nemůže trávit v koupelně tolik času, kolik by potřebovala, ani ji nemůže proměnit v plynovou komoru, neboť má neustále strach, aby muž nepřišel pozdě do práce, aby se nepočural atd. Taký mě znepokojuje, jak si Mark skládá před spaním spodky. Připadám si podivně trapně, protože sama nechávám všechny věci na hromádce na zemi. Dnes večer se Mark zase staví, takže musím jít buď ráno, nebo večer nakoupit. No, vlastně nemusím, ale v jistém bizarním, možná atavistickém slova smyslu, což nesmím připustit před Sharon, prostě chci.

8.50 Mmm. Zajímalo by mě, jaký bude Mark Darcy otec. (Mých potomků, samozřejmě. Ne můj. To by bylo pěkně úchylné, něco na způsob Oidipa.)

8.55 No nic, nesmím být posedlá a musím přestat snít.

9.00 Zajímalo by mě, jestli nám Una a Geoffrey Alconburyovi dovolí kvůli hostině postavit na trávníku párty stan – Pfff!

Do bistra vešla drze jako opice moje matka ve skládané sukni z Country Casuals a v zeleném blejzru se zářivě zlatými knoflíky. Vypadala jako ufon, co se z ničeho nic objeví v Dolní sněmovně, vypustí sliz a klidně si přisedne k vládním ministrům.

„Nazdar, zlato,“ zatrylkovala. „Jsem na cestě do Debenhams. Víím, že sem chodíš na snídani, a tak jsem si řekla, že se stavím, abychom se domluvily, kdy zajdeš k té vizážistce. Ó, mám strašnou chuť na kávu. Myslíš, že by mi mohli ohřát mléko?“

„Mami, už jsem ti řekla, že k žádné vizážistce jít nechci,“ zamumlala jsem celá rudá, zatímco se na nás všichni dívali a zdálky se k nám blížila nevrlá, uřícená servírka.

„Ale no tak, nebuď taková buchta, zlato. Musíš o sobě dát vědět, a ne pořád čekat, jak se věci vyvrbí. Á zdravím.“

Máma nasadila tón, který jasně vyjadřoval touhu „sprátelit se z nepochopitelných důvodů s personálem a stát se nejmávanějším hostem kavárny“.

„Takže. Co-pak-si-dám? Víte co? Myslím, že si dám kávu. Vypila jsem ráno doma v Grafton Underwood s manželem Colinem tolik čaje, až se mi z něj dělá nanic. A mohla byste mi přihrát trochu mléka? Nemůžu pít v kávě studené mléko. Nedělá mi to dobře na žaludek. A moje dcera Bridget si dá...“

Grrr. Proč nám to rodiče dělají? Proč? Dovolávají se snad zoufalí zralí jedinci pozornosti a důležitosti, nebo je naše městská generace příliš zaneprázdněná a podezíravá a otevřenost a přátelství jsou nám cizí? Vzpomínám si, že když jsem poprvé přijela do Londýna, na každého jsem se usmívala, dokud se mi jeden chlap v metru neudělal na záda.

„Presso? Překapávanou? Vídeň? Se šlehačkou? Bez kofeinu? S polotučným mlékem?“ vyštěkla servírka, přisunula si k sobě

ze stolu všechny talíře a vyčítavě se na mě podívala, jako kdybych za mámu mohla já.

„Bez kofeinu, se šlehačkou a polotučným mlékem,“ špitla jsem omluvným tónem.

„Ta je nabručená. Copak neumí anglicky?“ láteřila máma za odcházející servírkou. „Londýn je ale legrační, vid’? Někteří se ani neumějí ráno obléknout.“

Dívala se na dvě elegantní pseudorastafariánky u vedlejšího stolu. Jedna fukala do laptopu a měla na sobě boty značky Timberlands, spodničku, rastafariánskou čepici a flísovou bundu. Ta druhá byla oblečená v surfařských kraťasech, dlouhém plášti z lamí kůže a pletené čepici bhútánských pastevců s klapkami na uši. Na nohou měla turistické ponožky a jehlové podpatky a ječela do sluchátka mobilu, které měla připevněné kolem hlavy: „Fakticky mi řek, že jestli mě ještě jednou přistihne, jak hulím trávu, tak mě vykopne z bytu. A tak jsem si pomyslela: „Se neposer, fotříku,“ zatímco její šestiletá ratolest se zhnuseně nimrala v talíři hranolků.

„To ta holka mluví tak prostě sama se sebou?“ zeptala se máma. „My ale žijeme v legračním světě, vid’? Nebylo by ti líp mezi normálními lidmi?“

„To jsou normální lidi,“ odsekla jsem našťavaně a kývla hlavou na ulici, kde zrovna naneštěstí jeptiška v hnědém hábitu tlačila v kočárku dvě děti.

„A právě proto jsi celá zmatená.“

„Já nejsem zmatená.“

„Ale jsi,“ nedala se matka. „No nic. Jak vám to klope s Markem?“

„Skvěle,“ odvětila jsem zasněně, načež mě zpražila pohledem.

„Snad to nebereš smrtelně vážně? Vždyť víš, že si tě nevezme.“

Grr. Grrr. Sotva začnu chodit s mužským, kterého mi rok a půl dohazuje („syn Malcolma a Elaine, zlato, je rozvedený, přišerně

osamělý a bohatý...“), připadám si jako na závodě branné zdatnosti. Škrábu se nahoru po zdech a sítích, jen abych mámě přinesla velký stříbrný pohár s mašlí.

„Viš, co o tobě budou říkat,“ nedala si pokoj. „To byla snadná oběť.“ Když Merle Robertshawová začala chodit s Percivalem, její matka prohlásila: „Ne abys mu dovolila, aby ho používal k něčemu jinému než k čurání.““

„Mami,“ zaprotestovala jsem. Z jejích úst to znělo poněkud směšně. Ještě před necelým půlrokem se tahala s portugalským průvodcem, který neudělá ani krok bez pánské příruční tašky.

„Ach, už jsem ti říkala,“ skočila mi do řeči a pokrytecky změnila téma, „že jedeme s Unou do Keni?“

„Cože!“ vyjekla jsem.

„Jedeme do Keni! Jen si to představ, zlato! Do černočerného nitra Afriky!“

Hlavou mi začaly vířit myšlenky a všechna možná vysvětlení jako v hracím automatu, než se s cinkotem zastaví. Nestala se z mámy misionářka? Nepůjčila si ve videopůjčovně znovu *Vzpomínky na Afriku*? Nevzpomněla si z ničeho nic na *Volání divočiny* a nerozhodla se chovat lvy?

„Ano, zlato. Chceme si zajet na safari, setkat se s Masaji a strávit pár dní v hotelu na pláži.“

V hracím automatu to cvaklo a na obrázcích se objevila série odpudivých výjevů, na nichž postarší německé paničky obcují na pláži s místními mladičky. Tupě jsem na mámu civěla.

„Nehodláš si zase s někým něco začít, že ne?“ zeptala jsem se. „Táta se ještě nevzpamatoval z Julia.“

„Namouduši, zlato! Vážně nevím, proč ten povyk. Julio byl pouhý přítel – dopisovali jsme si. Všichni potřebujeme přátele, zlato. Ani to nejlepší manželství ti nemůže dát všechno: přátele

všech věků, ras, víry a tříd. Člověk si přece musí rozšiřovat obzory v každém...“

„Kdy odjždíte?“

„Ještě nevím, zlato. Jen nás to tak napadlo. Už musím letět. Nashle!“

Do hajzlu. Je čtvrt na deset. Přijdu pozdě na ranní poradu.

11.00 V redakci programu Život v Británii. Naštěstí jsem přišla pozdě jen o dvě minuty. Zmuhlala jsem si kabát do koule, aby to vypadalo, že jsem v práci už několik hodin a pouze jsem se zdržela v nějaké neodkladné záležitosti na jiném oddělení, a s klidem jsem se prodírala skrz pozůstatky mizerného denního televizního vysílání, které se v nechutně otevřené kanceláři výmluvně válely na podlaze – nafukovací ovce s dírou v zadku, Claudia Schifferová v nadživotní velikosti s hlavou Madeleine Albrightové a velká lepenková cedule s nápisem PRYČ S LESBAMA! –, k Richardu Finchovi, který se honosil kotletami, slunečními brýlemi ve stylu Jarvise Cockera a oblekem na safari ze sedmdesátých let, do něhož vepal svou odporně tělnatou figuru, a právě vřeštěl na shromážděný tým dvacetiletých reportérů.

„Tak honem, bordelářko Bridget, co chodiš pořád pozdě,“ zařval, když mě uviděl. „Neplatím ti za to, aby sis muchlala kabát a hrála si na nevinátka, ale za to, abys přišla včas a něco vymyslela.“

Ten nedostatek úcty je namouduši den ze dne nesnesitelnější.

„Tak, Bridget!“ zahřimal Richard. „Co třeba nové labouristky. Co třeba jejich image a role. Sežeň mi feministickou poslankyni Barbaru Follettovou. Ať hodí její kolegyni Margaret Beckettovou do gala. Chci záři světél. Černé minišaty. Punčochy. Chci, aby Margaret vypadala jako sexuální symbol.“

Absurdita úkolů, které mi Richard Finch zadává, občas nezná mezí. Jednoho dne budu muset přemluvit ministryni sociálních

věcí Harriet Harmanovou a ministryni zdravotnictví Tessu Jewellovou, aby se postavily vedle sebe v supermarketu, a úkolem kolemjdoucích bude poznat, která je která. Nebo se budu snažit přemluvit vrchního psovoda, aby se nechal honit po lese smečkou vzteklých lišek. Musím si najít nějaké místo umožňující lepší seberealizaci. Co třeba zdravotní sestra?

11.03 U stolu. Fajn, radši brnknu do tiskového oddělení labouristů. Mmmm. Pořád se mi vracejí vzpomínky na milování s Markem. Doufám, že dneska ráno nebyl moc otrávený. Co kdybych mu za-telefonovala do práce. Není moc brzy?

11.05 Je. Jak se praví v *Jak si udržet toho pravého* – nebo to bylo v *Jak si zajistit partnerův trvalý zájem* –, souznění muže a ženy je choulostivá záležitost. Muž si musí ženu namlouvat. Počkám, až mi Mark zavolá. Asi bych se měla raději mrknout do novin, abych se dostala v otázce politiky nových labouristů do obrazu, kdyby mě náhodou spojili s Margaret Beckettovou... Pfff!

11.15 Richard Finch mě zase seřval. Přeradil mě z labouristek na hon na lišku – budu muset připravit živý vstup z Leicestershiru. Nesmím panikařit. Jsem sebejistá, chápavá, zodpovědná žena mnoha zájmů. Moje sebeuvědomění nevychází z mých světských úspěchů, ale z mého nitra. Jsem sebejistá, chápavá... Ach bože. Venku leje jak z konve. Vůbec se mi do té promoklé ledárny nechce.

11.17 Je vlastně moc fajn, že můžu dělat interview. Mám poměrně velkou odpovědnost – ovšemže ne jako ten, kdo rozhoduje o vyslání střel s plochou dráhou letu do Iráku, nebo ten, kdo drží při srdeční operaci svorku na hlavní chlopní –, možnost potrápít před kamerou zabijáka lišek a dobrat se k jasnému konci jako Jeremy Paxman, když si podal iránského – nebo iráckého? – velvyslance.

11.20 Možná mě dokonce požádají, abych připravila příspěvek ze soudního přelíčení do hlavních večerních zpráv.

11.21 Nebo řadu krátkých specializovaných reportáží. Hurá! Fajn, raději se pustím do těch výstřížků... Ach jo. Telefon.

11.30 Už jsem ho chtěla nechat zvonit, ale napadlo mě, že by to mohl být dotazovaný dvojctihodný sir Hugo Boynton alias zabiják lišek, který mi měl sdělit, jak se kolem sil a chlívků pro prasata dostanu na místo, a tak jsem zvedla sluchátko. Volala Magda.

„Ahoj, Bridget. Jen jsem ti chtěla říct *do hrníčku!* Do hrníčku! Udělej to do hrníčku!“

V pozadí se ozvala hlasitá rána, po ní přišel zvuk tekoucí vody a řev, jako když Srbové vraždí muslimy, následovaný hlasitým „Maminka dá na zadeček! Dá ti na zadeček!“ jako na kolovrátku.

„Magdo!“ zařvala jsem. „Jsi tam?“

„Promiň,“ řekla, když se nakonec vrátila k telefonu. „Jen jsem ti chtěla říct... dej si bimbáska do hrníčku! Jestli ho necháš venku, poteče to ven!“

„Mám rozdělanou práci,“ zaúpěla jsem. „Za dvě minuty odjízím do Leicestershiru...“

„Bezva, fajn, já vím, já vím, vy jste všichni fantastičtí a důležití, kdežto já trčím doma se dvěma človičky, co ještě ani neumí anglicky. No nic, jen jsem ti chtěla říct, že jsem se domluvila se známým truhlářem, aby ti zítra přišel udělat ty police. Promiň, že jsem tě otravovala svými domácími starostmi. Jmenuje se Gary Wilshaw. Měj se.“

Než jsem stačila vytočit Magdino číslo, telefon znovu zazvonil. Volala vzlykající Jude.

„No tak, Jude, no tak,“ uklidňovala jsem ji, zatímco jsem si strčila sluchátko pod bradu a snažila se naházet výstřížky do kabelky.

„Ten Bidák Richard, béééééé.“

Ach bože. Po Vánocích jsme s Shaz přesvědčily Jude, že jestli se bude ještě jednou bavit s Bídákem Richardem o pohyblivých pískách jeho neschopnosti vázat se, budeme ji muset nechat odvézt do blázince. A dokud ji nepropustí do domácího ošetřování, stejně si nebudou moct několik let vyjet na prodloužený víkend, zajít do poradny ani naplánovat společnou budoucnost.

V návalu sebelásky ho Jude pustila k vodě, ostříhala si vlasy a začala chodit do svého seriózního zaměstnání v City v kožené bundě a bederních džínách. Všichni Hugové, Johnnyové a Jerre-rové v proužkovaných košilích, kteří si kdy marně představovali, co Jude skrývá pod kostýmekem, se rázem ocitli ve stavu priapického šilenství a večer co večer jí volali. Jenomže celá ta věc s Bídákem Richardem ji pořád rmoutí.

„Procházela jsem věci, které tady nechal, chtěla jsem je vyhodit, ale narazila jsem na jednu příručku... příručku..., která se jmenuje... jmenuje...“

„No tak. No tak. Mně to říct můžeš.“

„Která se jmenuje *Jak randit s dvacítkami: průvodce pro muže nad pětatřicet.*“

Kristepane.

„Je mi strašně, strašně...“ řekla, „už nechci znovu procházet tím peklem randění... je to neproniknutelné moře... zůstanu navždycky sama...“

Ve snaze vyvážit význam kamarádství a skutečnost, že už jsem dávno měla být v Leicestershiru, jsem Jude poskytla pouze akutní první pomoc: drž se vlastního já, asi to tam nechal schválně, ne, nezůstaneš, atd.

„Díky, Bridge,“ poděkovala Jude po chvíli očividně klidnějším hlasem. „Mohly bychom se dneska večer vidět?“